

Katherine Reilly

Ride the Wave

Vertaald door Kyra Ivens

DE FONTEIN

Proloog

Het is laat en het strand is leeg, gehuld in duisternis. De wind beukt dramatisch tegen de kliffen, het geraas van de golven echoot rond het natuurlijke amfitheater, dat wordt gevormd door de kustlijn. Terwijl hij wankelend de houten trap afdaalt naar het zand, met zijn board onder zijn arm, pauzeert hij even om op de reling te leunen en over het water uit te kijken. Zijn ogen zijn inmiddels aan het donker gewend en hij ziet het witte schuim dat naar de kust tuimelt, afkomstig van golven die torenhoog moeten zijn. Het gebrul overstemt alles.

Als dit gisteren was geweest, zou hij er niet voor hebben gekozen om eropuit te gaan.

De omstandigheden zijn slecht en worden steeds erger. Het is te riskant. Zijn instinct zegt hem dat hij terug moet keren.

Maar de zaken zijn nu anders en vanavond zal hij dat instinct negeren. Hij zal het negeren, want hij heeft al zolang hij zich kan herinneren een sterke behoefte om te surfen, een behoefte die in elke cel van zijn lichaam brandt en de mogelijkheid heeft om alle rationele, nuchtere gedachten te overstemmen. Hij zal de trap verder aflopen en met zijn board over het zand naar de golven strompelen, want dit is alles wat hij is. Dit is het enige wat hij kent.

En zijn hart doet te veel pijn om op zijn instinct te letten.

Later, wanneer hij onder water worstelt tegen de stroming die zijn longen verplettert, wanneer hij hulpeloos door het pikkedonker tuimelt en rolt, wanneer hij denkt: dit is het, ik heb het verkloot, zal zijn instinct weer de overhand krijgen.

Het zal hem vertellen te vechten voor zijn leven.

1

‘Iris, we willen graag dat je naar Portugal gaat voor een artikel over...’ Toni laat een dramatische stilte vallen terwijl ze met haar muis klikt en vervolgens haar monitor omdraait zodat het scherm naar mij toe is gericht. ‘...hem.’

Terwijl ik naar de foto kijk, leunt de hoofdredacteur van *Studio Magazine* aan de andere kant van het bureau achterover in haar zwarte bureaustoel. Ze zet haar zwarte, vierkante designerbril af, en met een zelfvoldane glimlach om haar lippen wacht ze mijn reactie af.

Ik trek mijn wenkbrauwen een beetje op, geïntrigeerd, maar doe mijn best om een neutrale gezichtsuitdrukking te behouden. Een professionele gezichtsuitdrukking. Maar het heeft geen zin. Toni weet precies wat ik denk; daarom grijnst ze zo. Maar het is onmogelijk om niet te denken wat ik denk. Deze man is knap. Nee, meer dan knap.

Hij is prachtig.

Het is dan ook een opvallende foto. Hij is gefotografeerd terwijl hij net uit de zee het zandstrand oploopt, met een surfboard onder zijn arm en zijn wetsuit open tot aan zijn middel. Het zwakke zonlicht baadt zijn gespierde armen en buikspieren in een warme oranje gloed. Zijn donkerbruine haar is nat en warrig, er lopen waterdruppels over zijn wangen naar zijn strakke kaaklijn, zijn volle lippen heeft hij iets geopend en zijn donkere ogen zijn op de cameralens gericht alsof hij de fotograaf pas net heeft opgemerkt.

Ik probeer mijn plotselinge behoefte om te slikken te verdringen, maar het is al te laat.

Toni merkt het meteen op.

‘Mooi. Ik hoopte al dat je ja zou zeggen,’ zegt ze, terwijl ze haar bril naast het toetsenbord neerlegt en haar hazelnootkleurige ogen op mij richt.

‘Ik heb nog geen ja gezegd.’

‘Je gaat ja zeggen.’

Ik kruis mijn benen, wat niet zo makkelijk is als het lijkt in de strakke, zwarte rok die ik vandaag besloot te dragen met mijn zwarte kasjmieren coltrui en kniehoge laarzen met hoge hakken.

Meestal ben ik helemaal in het zwart gekleed wanneer ik naar het kantoor van *Studio* ga. Het is een goede manier om er altijd stijlvol uit te zien, en dat is iets wat het personeel hier heel serieus neemt. Zodra je op deze verdieping de lift uitstapt, weet je meteen dat je omringd bent door mensen die werken voor hét meest toonaangevende mode- en lifestylemagazine van het Verenigd Koninkrijk. Toni is vandaag ook bijna helemaal in het zwart gekleed; ze heeft haar strakke broekpak met een witte blouse en Louboutin-hakken gecombineerd, en heeft onberispelijke, nauwelijks zichtbare make-up op. Haar korte, lichtbruine haar is stijlvol geknipt en accentueert haar ovale gezicht.

Ik vind het geen probleem om wat extra moeite te doen om er niet misplaatst uit te zien tijdens meetings; ik heb me vanochtend met plezier klaargemaakt. Ik ben altijd erg trots geweest op mijn kleding en make-up. Ik ben van mening dat als ik eruitzié alsof ik alles onder controle heb, ik daadwerkelijk het gevoel krijg dat ik alles onder controle heb, zelfs als mijn leven een chaos is.

Wat, als ik heel eerlijk ben, vaak het geval is.

Maar als je me nu zou bekijken, zou je dat hopelijk niet denken, zeker niet met mijn opvallende, zwarte *winged* eyeliner die mijn groene ogen omlijst, mijn zorgvuldig aangebrachte rode lippenstift en mijn lange, donkere haar in een nette paardenstaart.

‘Wie is deze man?’ vraag ik, terwijl ik afwezig aan de vlinder van een van mijn kleine, gouden oorbellen frunnik. ‘Een of ander model,

of niet soms?’ Ik laat mijn hand zakken en geef haar een veelbetekende blik. ‘Je weet dat dat niet mijn vakgebied is.’

Al vanaf de eerste dag dat ik freelance voor *Studio* artikelen begon te schrijven, probeert hoofdredacteur Toni Walker me ertoe te bewegen mijn focus te verbreden. Sportjournalistiek, mijn specialisme, is ‘een beetje niche’, en dat is iets waar ze me graag aan herinnert. Dat weet ik ook wel. Ik weet ook dat ik van geluk mag spreken dat ik überhaupt opdrachten van *Studio* krijg. Het is een glossy waar iedereen van gehoord heeft en dat talloze internationale edities heeft. Maar het Britse *Studio* is het origineel.

Het is niets minder dan puur geluk dat ik bij Toni in de gunst ben komen te staan en in de comfortabele positie verkeer dat ik regelmatig opdrachten ontvang van het populairste tijdschrift van het land. Hiervoor was ik sportjournalist voor *The Daily Journal*, maar gezien de omstandigheden daar – en bij alle andere gedrukte media – wist ik dat ik niet lang een baan zou hebben, dus nam ik bij de eerste gelegenheid vrijwillig ontslag en maakte de overstap naar freelance journalistiek.

Plotseling had ik geen stabiel inkomen meer en moest ik constant ideeën pitchen bij verschillende tijdschriften in de hoop rond te komen. Mijn redding kwam in de vorm van voormalig professioneel tennisser Kieran O’Sullivan, die me een exclusief interview aanbood. In eerste instantie geloofde ik hem niet. Ik ken hem goed – hij is de verloofde van mijn beste vriendin Flora –, maar Kieran staat erom bekend dat hij heel erg op zichzelf is en een hekel heeft aan elke vorm van persinmenging in zijn privéleven. Jarenlang heeft hij interviews gemeden, zelfs nadat hij vorige zomer met pensioen was gegaan, en ondanks mijn geplaag toen ze net begonnen te daten, heb ik het onderwerp van een gesprek met hem in een professionele context nooit aangekaart.

Dat is niet mijn stijl.

Maar Kieran is niet dom en hij wist dat een beetje publiciteit wonderen zou doen voor de liefdadigheidsinstelling die hij had opge-

richt, dus benaderde hij me vorig jaar met het idee zich door mij te laten interviewen over, nou ja, alles: zijn carrière, zijn jeugd, zijn relaties. Nadat we de details met elkaar hadden besproken, aarzelde ik geen moment om Toni Walker van *Studio* te benaderen om haar het exclusieve interview te laten publiceren. Ik kreeg binnen twee minuten antwoord en het was een volmondig ja. Dat was geen verrassing.

Toni is precies het no-nonsense type redacteur waar ik graag voor werk en – gelukkig – ben ik het type journalist waar zij graag mee werkt: ik ben gepassioneerd over wat ik schrijf en ik heb nog nooit een deadline gemist. Ze heeft me inmiddels verschillende spraakmakende stukken over sportberoemdheden laten schrijven, maar tegenwoordig probeert ze me steeds vaker over te halen om mijn portfolio uit te breiden.

Volgens mij is dat ook haar doel met dit knappe strandmodel dat ze me voorlegt. Het zal moeilijk zijn om nee te zeggen tegen een interview met deze donkerharige, halfnaakte adonis, maar ik ben vastbesloten om mijn aandacht bij de sportjournalistiek te houden.

‘Hij is geen model,’ zegt ze tot mijn verbazing. ‘Hij is een profsurfer. Een voormalig profsurfer, moet ik zeggen. Hij is een tijdje geleden gestopt. Hij heet Leo Silva. Heb je nog nooit van hem gehoord?’

Ik schud mijn hoofd.

Ze trekt een wenkbrauw op. ‘En ik maar denken dat jij een sport-expert was.’

‘Surfen is niet echt mijn ding.’

‘Nou, misschien moet je er je ding van maken,’ suggereert ze, en ze vouwt haar handen over elkaar op het bureau. ‘Ik neem aan dat je Michelle Martin kent.’

Natuurlijk ken ik Michelle Martin. Ze is de Australische eigenaar van Bind Inc., het overkoepelende bedrijf van vele internationale mediatitels en -merken, waaronder *Studio*. Maar de meeste mensen kennen haar van een tv-programma dat ze jaren geleden maakte, *Pitch*, een documentaire waarin zij en haar kernteam een paar maanden werden gevolgd in haar kantoren in Londen, terwijl haar voor-

namelijk uit gedrukte media bestaande imperium vocht om relevant te blijven in een digitale wereld. Haar meedogenloze meningen en haar gewoonte om mensen te onderbreken met een kortaf: 'Saai! Volgende!' werden iconisch.

Ze heeft altijd een reputatie gehad van een onverschrokken, krachtige en veeleisende persoonlijkheid, maar haar populariteit is de laatste tijd gedaald dankzij interviews die om de verkeerde redenen viraal gingen – meestal ging het om fragmenten waarin ze spottend antwoord gaf op redelijke vragen. Ze deelt haar scherpe meningen ook graag op sociale media en snauwt iedereen af die er anders over denkt, en dit doet ze meestal door zonder nadenken persoonlijke beledigingen te uiten.

'Ja, ik ken Michelle Martin,' bevestig ik. 'We zitten nota bene in haar gebouw.'

Toni tikt met haar lange, rode, gemanicuurde vingernagel op haar scherm. 'Leo Silva is haar zoon.'

'Deze surfer is de zoon van Michelle Martin?' Ik kijk nog eens naar zijn foto. 'Wauw.'

Toni probeert een glimlach te onderdrukken. 'Ik weet het.'

'Ik twijfel erover of ik wist dat ze een zoon had. Het doet misschien wel een belletje rinkelen...'

'Hij is nooit met haar op tv verschenen, ze heeft nooit voor de camera over hem gesproken en hij is niet verbonden aan haar bedrijf,' legt Toni openhartig uit om mijn verwarring op te helderen. 'Ze hebben niet bepaald een goede relatie.'

'O. Zei je nou dat hij in Portugal is?'

'Daar houdt hij zich schuil sinds hij twaalf jaar geleden Australië verliet toen hij op vierentwintigjarige leeftijd met professioneel surfen stopte. Michelles assistente heeft me verteld dat zijn vader daar woont. Hij is in Australië gebleven toen Leo opgroeide, maar verhuisde terug naar Portugal toen Leo op zijn achttiende een eigen huis kocht.'

'Oké, dus Leo had het al vroeg voor elkaar.'

‘Leo Silva was ooit wereldkampioen, een enorme ster.’ Ze leunt samenzweerderig voorover en laat haar onderarmen op haar bureau rusten. ‘Maar hij was ook een feestbeest: drank, drugs, scharrels. Hij was een favoriet onderwerp in de roddelbladen aan de andere kant van de wereld. Met uitzondering van die van Michelle natuurlijk. Zijn wilde gedrag stond zijn moeder niet aan, die daar en in het buitenland druk bezig was haar imperium op te bouwen, maar het was een fucking feestmaal voor haar rivalen. Zijn capriolen stonden overal op de voorpagina.’

‘Dat verbaast me niets.’

‘Hij verloor zijn sponsors en bracht schade aan Michelle Martins reputatie. Je weet hoe de zakenwereld werkt, vooral als het een vrouw betreft: als ze haar onhandelbare zoon niet aankan, wat kan ze dan nog meer niet aan?’

‘Oké, je schetst een duidelijk plaatje. Roem, fortuin en verspilld potentieel. Wat is de invalshoek? Waarom wil je nú een artikel over hem hebben?’

Haar lippen krullen in een tevreden glimlach om mijn ongeduld en nieuwsgierigheid. We weten allebei dat zij in mijn schoenen exact dezelfde vragen zou stellen.

‘Leo had de volgende Kelly Slater kunnen worden,’ zegt ze. ‘Maar zijn gefeest sloopte zijn carrière. Toen... verdween hij. Hij ging vervroegd met pensioen en was van de ene op de andere dag nergens meer te bekennen. Geen feestjes meer, geen media-aandacht meer en geen surfen meer. Vreemd, toch?’

‘Dus, wat is er gebeurd?’ vraag ik, niet in staat de drang te weerstaan om naar zijn foto te kijken. ‘Hij werd op een ochtend wakker en besloot gewoon... op te geven? Is hem iets overkomen? Waarom zou hij het land verlaten?’

Toni wijst naar mij. ‘Dat zijn de vragen waar ik antwoord op wil, Iris, en meer. Wat is zijn verhaal? Waarom heeft hij zich al die jaren schuilgehouden? En waarom heeft hij ervoor gekozen om nú terug te keren?’

‘Gaaf hij weer surfen?’

‘Hier komen we bij de invalshoek van ons artikel. Ja, en hij is, in de woorden van de publiciteitsagent van zijn moeder, een “veranderd mens”. Voor het geval het nog niet duidelijk was: dit artikel is gepitcht door Michelles team. Het is moeilijk om daar nee tegen te zeggen, als ik heel eerlijk ben.’

Ik trek een grimas. ‘Dus we schrijven een artikel in opdracht van de eigenaar van het magazine.’

‘Jij schrijft een artikel in opdracht van de eigenaar, ja,’ bevestigt ze doodleuk. ‘Niet dat ik je onder druk wil zetten. Ik weet niet of je het weet, maar Michelle is het onderwerp van een nieuwe documentaire. Met camera’s die haar dagelijks leven vastleggen, dat soort dingen.’

‘Heeft ze dat niet al eens gedaan?’

‘Lang geleden. Dit is iets nieuws. Zij en haar team loodsen zich momenteel door een soort...’ – ze pauzeert even om het juiste woord te zoeken – ‘...publiciteitscrisis. Of, zoals een van haar teamleden het noemde: een publiciteits-shitshow. Er gaan geruchten dat de raad van bestuur van Bind Inc. niet blij is met haar reputatie – en ik ben dat ook niet, eerlijk gezegd. Ik neem aan dat je de negatieve reacties op sociale media hebt gezien?’

‘Ik hoorde dat mensen de publicaties van Bind Inc. wilden boycotten na een aantal van haar meer... gewaagde opmerkingen,’ zeg ik voorzichtig.

‘Precies. Niet bepaald nuttig in het huidige klimaat. Het is al zo lastig om lezers te behouden. Maar ze hopen daar verandering in te brengen met een schitterende documentaire. Geef de mensen de échte Michelle Martin, de vrouw achter de vurige façade, en win ze voor je.’ Ze rolt met haar ogen.

‘Prima. Maar wat heeft een artikel over haar surferzoon met haar documentaire te maken?’

‘Ah.’ Ze recht haar rug. ‘Blijkbaar wil onze baas de wereld laten weten dat haar eigenzinnige zoon een nieuw en veranderd man is. De bekeerde zoon van een bemoedigende en liefhebbende moeder,

een surfer die niet heeft opgegeven, een inspiratiebron voor beginnende atleten overal ter wereld.' Ze wuift met haar hand. 'Je begrijpt het wel. Ze willen zijn comeback groots aanpakken.'

'En zijn comeback is wanneer?' vraag ik.

'Leo heeft een uitnodiging geaccepteerd om in april deel te nemen aan de beroemde Australische Rip Curl Pro Bells Beach-wedstrijd. Michelle en haar cameraploeg zullen erheen reizen om hem aan te moedigen. Een mooi plaatje: een toegewijde moeder én een slimme zakenvrouw. En om het toch al ontroerende verhaal nog wat extra vermakelijk te maken, heeft Ethan Anderson – Leo's oude rivaal – besloten om ook een comeback te maken om hem opnieuw te trotseren.'

Ik neem even de tijd om dit alles te laten bezinken.

'Het is een goed verhaal, Iris,' dringt Toni aan. 'De problematische zoon van een beroemde media-eigenaar, een surfwonder dat ontspoorde, verdween uit de publieke belangstelling en zich verstopte in een klein stadje in Portugal. Nu is hij midden dertig en keert hij terug om zijn voormalige rivaal weer onder ogen te komen en om oude wonden te helen met zijn moeder. Ik heb het gevoel dat het een behoorlijke tranentrekker wordt en, als hij wint...' Ze zucht en kantelt haar hoofd naar me. 'Het is net een Hollywoodfilm.'

Ik rol met mijn ogen. 'Het klinkt ook alsof het is bedacht en in scène gezet door een overijverig productieteam.'

'Ik weet dat je ja wilt zeggen,' zegt ze, knikkend naar het scherm.

'Eerlijk gezegd weet ik niets van surfen en ik weet ook niet of ik het zie zitten om een artikel te schrijven voor de directeur van dit bedrijf,' zeg ik botweg.

'Haar team heeft me verzekerd dat we de volledige controle hebben, geen geintjes.'

'Wat, alsof ze niet gaat vragen of ze het mag inzien vóór de publicatie? Laten we eerlijk zijn.'

'Als ik groen licht geef, gaat het naar de drukker,' verzekert ze me ongeduldig. 'Ik weet zeker dat ze erop vertrouwt dat ik doe wat het beste is voor het tijdschrift.'

‘Als ze jou vertrouwt, waarom schrijf jij het dan niet?’

‘Met mijn grenzeloze vrije tijd? Iris, ik zie mijn dochter nu al nauwelijks. Ik heb geen tijd om artikelen te schrijven. Redacteurs hebben zelden tijd om echt te schrijven,’ zegt ze met een vleugje spijt in haar stem. ‘Bovendien heeft Michelle Martin specifiek naar jou gevraagd.’

Ik staar haar aan, wachtend tot ze haar opmerking als een grapje weglacht, maar dat doet ze niet.

‘Echt? Maar waarom?’ stamel ik, verbijsterd over het idee dat ze überhaupt van me heeft gehoord.

‘Blijkbaar was ze erg onder de indruk van je laatste stuk voor *Studio*, dat over die Playboy-skiër die niemand serieus nam totdat jouw stuk over hem viraal ging. Ze noemde ook je artikel over de turnster die geblesseerd raakte, verslaafd raakte aan pijnstillers, naar een afkickkliniek ging en terugkwam om goud te winnen. En natuurlijk het interview met Kieran O’Sullivan: de verloren tenniskampioen die werd gered door de liefde.’

‘Dus... Michelle Martin waardeert de manier waarop ik over sportsterren schrijf.’

‘Ze waardeert de manier waarop je over verlossing en verzoening schrijft,’ benadrukt Toni. ‘Je herinnert lezers eraan dat atleten ook maar mensen zijn. Je maakt ze herkenbaar. Sympathiek. Dat is niet makkelijk. Dit gaat om Michelles zoon. Ze wil dat het artikel in goede handen is.’

Ik zucht. ‘Het is een hoop druk, en ik ben echt geen strandmens...’

Ze snuift. ‘Je bent toch ook geen turnster of wielrenner? Maar je hebt die werelden prachtig vastgelegd. Ik stuur je naar Portugal, Iris. Je mag daar twee weken met hem meelopen. Doe niet zo gek; neem de opdracht aan.’

Ik aarzel. ‘Is de grote wedstrijd niet in Australië?’

Ze trekt een wenkbrauw op. ‘Niet overdrijven, hoor. Ons budget is niet toereikend genoeg voor die verre vluchten. Maar je hoeft je geen zorgen te maken; Michelle zal er zijn om dat deel van het verhaal

vast te leggen met haar cameraploeg. Tegen die tijd kun jij terug naar Engeland en dan zal zij ons vertellen hoe het afloopt.’

‘Ik weet het nog niet, hoor.’

Toni glimlacht. ‘Weet je, Iris, ik heb vanochtend een vergadering gehad met Elena Cerenzo, onze Europese redactiedirecteur. We hebben gespeeld met het idee om een functie te creëren voor een sportredacteur, iemand die voor al onze Europese publicaties zou werken. In dat gesprek is jouw naam gevallen.’

Ik staar haar aan en mijn maag draait zich om.

‘Ik begrijp dat je freelance journalist bent,’ vervolgt ze, ‘maar uit nieuwsgierigheid, zou je ooit nog eens in de verleiding komen om een vaste functie te overwegen?’

O mijn god. Dit is... Dit is waanzinnig. Een droombaan.

Ik knik bedachtzaam en probeer het hoofd cool te houden. ‘Misschien ben ik wel bereid om het in overweging te nemen, ja.’

Ze kijkt tevreden. ‘Goed. Nou, als je nog een winnend artikel over onze surfer hier zou produceren, zou ik zeggen dat je in een zeer goede positie verkeert om aan het managementteam te bewijzen dat je goed bij de functie past.’ Ze pauzeert even. ‘Maar ik loop op de zaken vooruit. Je hebt deze opdracht nog niet formeel geaccepteerd.’ Ze richt zich op, grijpt naar haar bril, zet hem op en vestigt haar aandacht weer op een e-mail op haar scherm.

Ik zit zwijgend tegenover haar, me er terdege van bewust dat ze een punt maakt. Ze heeft nú een antwoord nodig. Het komt zelden voor dat een freelancer werk afwijst en het is nog zeldzamer dat een freelancer nee zegt tegen een opdracht die de mogelijkheid biedt om naar het buitenland te gaan. Maar er is een reden waarom surfen niet mijn ding is – een reden die ik haar niet kan vertellen – en als deze grote klus me niet voor de voeten werd geworpen, zou ik waarschijnlijk nee zeggen.

Toni tikt koeltjes op haar toetsenbord, wetende dat ik dit niet kan afslaan.

‘Oké,’ zeg ik, tot niemands verbazing. ‘Wanneer vlieg ik naar Portugal?’

2

‘Maandag,’ herhaalt mam om er zeker van te zijn dat ze me goed heeft verstaan. ‘Maar het is zaterdag! Je hebt gisteren pas die meeting gehad. Ze heeft je twee dagen gegeven om alles te regelen.’

Ik zou vandaag bij mam lunchen, maar ik heb haar in plaats daarvan gevraagd om naar mijn appartement te komen, zodat ik alvast met de voorbereidingen voor de reis kan beginnen. Ze is vanmiddag aangekomen, is er net twee minuten en heeft nu al alle kussens op mijn bank opgeklopt. Ze staat in de deuropening van mijn slaapkamer en tuurt nu naar de kleinere kussentjes die op mijn hoofdkussens liggen. Ik zie haar vechten tegen de drang om ze niet dezelfde behandeling te geven.

Ik pak een zwarte halterjurk uit mijn kledingkast, haal hem van de hanger en begin hem voorzichtig op te vouwen terwijl ik me omdraai naar mijn koffer die open op mijn bed ligt.

‘Klopt,’ bevestig ik. ‘De surfwedstrijd is in april, dus Leo Silva is nu volop aan het trainen. Hoe eerder ik bij hem kan zijn, hoe beter. Je weet dat atleten steeds meer dichtslaan naarmate de wedstrijd dichterbij komt. De redactieassistent van *Studio* heeft gisteravond laat mijn reisschema doorgestuurd en de vlucht is geboekt voor maandag.’

‘Toni had je misschien al iets eerder kunnen waarschuwen,’ zegt mama, leunend tegen de deurpost terwijl ik terugloop naar mijn kledingkast om de volgende outfit uit te zoeken. ‘Hoe ga je tijd vrijmaken om alvast wat informatie in te winnen voor het artikel voordat je er helemaal in wordt gegooid? Het lijkt allemaal wel erg gehaast. Nu moet je alles laten vallen en al je plannen zo plotseling afzeggen.’

Ik snuif en vouw een crèmekleurige linnen broek op. ‘Het is niet dat ik zoveel af te zeggen had, mam. Dit is een geweldige kans én ik mag twee weken naar Portugal.’

‘Buiten het seizoen,’ merkt ze op.

‘Het is nog steeds Portugal,’ benadruk ik, maar ik pak toch een paar jasjes en leg ze in mijn koffer. ‘Het dorp waar hij woont schijnt prachtig te zijn; ik heb het gisteravond opgezocht. Het is een voormalig vissersdorpje, heel klein en mooi. Mijn eerste ontmoeting met Leo is gepland voor dinsdagochtend, dus ik heb dit weekend en maandag om hem te onderzoeken.’ Ik recht mijn rug en zet mijn handen in mijn zij. ‘Niet dat er veel te onderzoeken valt. Hij heeft geen socialemedia-accounts, en bij een snelle Google-zoekopdracht komen er eigenlijk alleen maar roddels over hem naar boven, oude roddels over beroemdheden in Australië die op zijn feestjes zijn gekomen. Niets nieuws. Geen interviews.’

‘Vreemd,’ beaamt mam, ‘aangezien zijn moeder de eigenaar van zoveel publicaties is.’

‘Dat zou de reden kunnen zijn dat hij ze mijdt,’ merk ik op met een veelbetekenende glimlach. ‘Misschien heeft zijn insiderkennis van de media hem afgeschrikt.’

‘Het is wel heel indrukwekkend dat Michelle Martin speciaal naar jou heeft gevraagd,’ zegt mama trots. ‘Ze lijkt niet de warmste persoonlijkheid, maar ze heeft in ieder geval een goede smaak.’

Ik grinnik en trek een la open om wat topjes uit te zoeken. ‘Bedankt, mam.’

‘Ik wou dat ik met je mee kon. Het zou fijn zijn om er even tussenuit te zijn.’

Ik stop met door mijn la rommelen en kijk naar haar op terwijl ze zucht en doet alsof ze een plujsje van de kraag van haar nette, lichtblauwe blouse plukt. Er zit natuurlijk geen plujsje; mam ziet er altijd verzorgd uit. Zij was degene die ervoor zorgde dat ik voldoening haalde uit de manier waarop ik me kleeed. Ik denk dat ik er altijd al naar gestreefd heb om er net zo verzorgd uit te zien als zij.

‘Mam, gaat het wel?’ vraag ik zachtjes.

Ze kijkt eerst geschrokken en dan verafschuwde door de vraag. ‘Natuurlijk! Ik bedoelde alleen maar dat ik graag op vakantie zou gaan. Je weet dat ik altijd al meer heb willen reizen, maar het is natuurlijk moeilijk om daar tijd voor te vinden. Het leven is druk, maar dat is maar goed ook!’

Haar kalmte is meteen weer terug, elk spoor van kwetsbaarheid is verdwenen als sneeuw voor de zon.

‘Ik blijf niet lang weg,’ verzeker ik haar.

‘Nee, de tijd zal voorbijvliegen! En, zoals je zegt, het is een prachtige kans.’

Ik knik.

Maar ze moet toch een vermoeden hebben van wat ik denk, want dan zegt ze: ‘Iris, het komt wel goed. Je hoeft je geen zorgen om mij te maken.’

Ze doet haar best om me met een constante glimlach van haar woorden te overtuigen. Ik zie haar dit al weken doen. Maanden zelfs. Sinds zij en papa me uitnodigden voor het avondeten om te vertellen dat ze gingen scheiden.

Ik was niet verbaasd toen ze het me vertelden. Toen ik een paar jaar geleden mijn appartement uit was gezet door mijn huurbaas en weer een tijdje thuis moest wonen, had ik op de eerste rij gezeten bij hun gekibbel. Ik hoorde hun gemompelde, venijnige opmerkingen en was getuige van hun afnemende respect voor elkaar. Het is alsof ze helemaal vergeten waren op wie ze ooit verliefd waren geworden. Uiteindelijk besloten ze niet meer te vechten voor wat ze ook verloren hadden.

Ik zie mijn moeder zo vaak als ik kan, en ik heb geprobeerd mijn best te doen met mijn vader. Het is een beetje ongemakkelijk als ik hem zie; we praten niet over mijn moeder of over iets wat er echt toe doet. We praten over datgene waar we altijd over praten: sport.

Mijn moeder is ook niet bepaald spraakzaam geweest over de scheiding, die nog steeds gaande is. Ze blijft zich dapper voordoen

en wil niet ingaan op details. Als je het iemand anders vraagt, lijkt ze misschien helemaal oké. Maar ik zie het onderliggende verdriet achter haar ingetogen glimlach en onberispelijke uiterlijk, de pijn en het verdriet waar ze niet aan durft toe te geven.

Het breekt mijn hart.

‘Mam, ik weet al wat je gaat zeggen, maar ik wil je er desondanks even op wijzen dat ik niet naar Portugal hoeft te gaan,’ zeg ik nu voorzichtig en serieus. ‘Als je wilt dat ik hier blijf, laat ik het Toni weten en dan kan ze iemand anders vinden om dit stuk te schrijven.’

‘O, Iris,’ zegt mam, terwijl ze hoofdschuddend naar me toe loopt. De troostende geur van haar Chanel-parfum verspreidt zich als een wolk om me heen wanneer ze mijn handen in de hare neemt. ‘Ik wil helemaal niet dat je hier blijft! Ik wil dat je gaat. Je bent zo geweldig in het schrijven van deze verhalen en ik lees ze graag. Het verbaast me niet dat *Studio* jou hiervoor heeft geselecteerd.’ Ze aarzelt even. ‘Ik zal je missen, dat is alles.’

‘Ik zal jou ook missen, mam.’

Ze klopt op mijn hand. ‘Goed, genoeg geweest. Ik heb wat dingetjes gekocht voor de lunch. Zal ik die alvast klaarmaken? Of heb je mijn hulp nodig met inpakken?’

Ik schud mijn hoofd. ‘Het gaat me prima af.’

‘Natuurlijk. Een professional.’ Ze werpt me een veelbetekenende blik toe. ‘Je hebt het van de beste geleerd.’ Ze geeft me een kneepje in mijn hand, draait zich om en loopt de kamer uit.

Het gesprek heeft mijn motivatie wat afgezwakt, dus ik neem even een pauze van het inpakken.

Ik ga op de rand van mijn bed zitten, pak mijn laptop van het nachtkastje en open hem. Ik bekijk de details van mijn reis. Alles ziet er goed uit, maar als ik de Airbnb die voor mij geboekt is opzoek, hap ik naar adem. De studio is piepklein en ziet er op de foto’s niet eens schoon uit. Het bed is zo’n bed dat uit de muur kan worden getrokken en de badkamer lijkt wel zo groot als een telefooncel, en het enige wat de badkamer van de slaapkamer scheidt is een gordijn.

Nu begrijp ik dat tijdschriften met een krap budget werken en dat ze hun journalisten niet in chique vijfsterrenhotels kunnen onderbrengen, vooral niet voor een opdracht die twee weken zal duren, maar kom op. Als Michelle Martin wil dat ik in een goede bui verkeer om positief over haar zoon te schrijven, kan ze me misschien wel wat meer op mijn gemak stellen.

Ik kreun en haal een hand door mijn haar. Ik zie nu al op tegen het telefoontje naar Sam, de lieve redactieassistent bij *Studio*, om mijn zaak te bepleiten. Dan schiet me ineens iets te binnen: Naomi. Mijn beste vriendin van de universiteit, die een fantastische pr-baan heeft in het luxesegment van de reisbranche. Ik verspil geen tijd, pak mijn telefoon en bel haar.

‘Hé Naomi,’ roep ik enthousiast uit als ze opneemt, ‘mijn fantastische, briljante vriendin.’

‘Oké.’ Ze zucht. ‘Wat heb je gedaan en/of wat heb je nodig?’

‘Waarom denk je meteen dat ik iets gedaan heb?’ vraag ik defensief.

‘Je begon het gesprek met: mijn fantastische, briljante vriendin,’ merkt ze grinnikend op. ‘Kom op, Iris, gooi het eruit; ik heb nog een persbericht om af te maken. Ik heb een deadline.’

‘Het is zaterdag.’

‘Heb je mijn baas al ontmoet? En moet jij nodig zeggen. Ik kan me niet herinneren wanneer jij voor het laatst niet hebt gewerkt. Maar goed, wat kan ik voor je doen?’

‘Oké, ik heb misschien je hulp ergens bij nodig,’ geef ik toe, en ik bijt op mijn lip.

‘Uh-huh.’

‘Ik schrijf een stuk over een professionele surfer en ze willen dat ik vanaf maandag een paar weken in Portugal met hem meeloop.’

‘Oeh! Luxe, hoor.’

‘Ja, zeker. Maar de accommodatie die ze voor me hebben geboekt is het tegenovergestelde. En je weet hoe hun budget is, dus het is onwaarschijnlijk dat ze me naar een mooiere plek zullen omboeken.’

‘Ah.’ Ik hoor haar door de telefoon glimlachen. ‘Ik heb al een idee waar dit heen gaat. Waar in Portugal verblijf je?’

‘Het is een klein dorpje genaamd Burgau,’ laat ik haar hoopvol weten. ‘Ik vind het echt vreselijk om dit van je te vragen, maar als je de foto’s ziet van de accommodatie...’

‘Ik zal even kijken wat ik voor je kan doen.’

‘Je bent een held.’

‘Hou op, jij.’

‘Ik zal nooit ophouden als je een mooie kamer voor me vindt in Burgau,’ beloof ik haar, en ze schiet in de lach. ‘En luister, ik verwacht geen enorme, luxe hotelkamer. Als het maar schoon is, dat zou fijn zijn.’

‘Geen zorgen,’ zegt ze voordat ik haar uitgebreid bedank en we ophangen.

Ik spring op, kies een vrolijke playlist op Spotify en ga verder met het vouwen van mijn kleren.

‘Probeer deze wijn eens,’ kondigt mijn moeder aan, die weer in mijn deuropening verschijnt, dit keer met twee glazen witte wijn, waarvan ze er één aan mij overhandigt. ‘Een vriend heeft hem gisteravond meegenomen voor het avondeten en hij is echt heerlijk. Een Gavi di Gavi. Hij is momenteel in de aanbieding bij Sainsbury’s. Wat vind je ervan?’

Ik draai hem rond in mijn glas, ruik er goed aan en neem een slokje.

‘Heel lekker,’ zeg ik, onder de indruk.

‘Dat dacht ik ook. Hij heeft zo’n goede smaak. Ik wou dat ik meer van wijn wist, maar wijn was altijd de expertise van je vader. Ik had beter naar hem moeten luisteren toen hij erover praatte. Ik ben blij dat je hem lekker vindt.’

‘Wacht.’ Ik steek mijn vrije hand naar haar op. ‘Zei je nou dat “hij” een goede smaak heeft? Wie is deze vriend die langskwam voor het avondeten?’

Ze geeft me een veelbetekenende blik. ‘Nee, Iris. Hij is echt maar een vriend. Puur platonisch.’

Ik knik en klem mijn glas met beide handen vast. 'Ik zou het niet erg vinden als...' Mijn zin sterft weg; ik kan mezelf er niet toe brengen het te zeggen.

'Dank je wel, lieverd, maar zover ben ik nog niet,' zegt ze eenvoudig maar vastberaden. 'Het zal nog lang duren voordat ik weer klaar ben voor romantiek.' Ze pauzeert even. 'Maar hoe zit het met jou?'

'Hoe zit wát met mij?'

'Zijn er dingen op het gebied van liefde die ik moet weten? Je vertelt me niet meer zoveel als vroeger.'

'Dat komt omdat ik niets te vertellen heb. Niets serieus in ieder geval.'

'Zolang je maar gelukkig bent,' zegt ze met een zucht. 'Het is al een tijdje geleden dat je echt interesse in iemand hebt getoond; je houdt ze allemaal op afstand. Misschien is het eens goed om iemand binnen te laten.'

'Ik heb het te druk voor een relatie.'

Dat is grotendeels de waarheid.

Maar het is ook zo dat ik mijn romantische verwickelingen liever kort en ongecompliceerd hou. Als ik die gevoelens zou analyseren, zou ik ze misschien kunnen toeschrijven aan Dylan, mijn laatste ex, die het de dag na mijn vijftiengste verjaardag uitmaakte. Ik had zo'n enorme kater dat ik naar zijn hele speech waarin hij het uitmaakte had geluisterd en vervolgens prompt had overgegeven in een prullenbak, midden op straat voor *Les Misérables*, waarvoor hij kaartjes voor de matineevoorstelling had gekocht. We waren al drie jaar samen en ik dacht echt dat hij de ware was. Maar hij had een baan in Amsterdam aangeboden gekregen. Hij wilde geen langeafstandsrelatie, zei hij; het zou te moeilijk zijn.

Je bent de moeite niet waard, bedoelde hij.

Het was een van de ergste dagen van mijn leven, en ik heb de show niet eens gezien. Het heeft lang geduurd voordat ik over Dylan heen was en sindsdien heb ik mezelf tegen die pijn beschermd. Jezelf in

die positie plaatsen... is angstaanjagend, en niemand die ik sindsdien heb ontmoet, leek het risico waard.

Mam kijkt naar mijn open koffer. 'Ik ben trots op je, lieverd, en blijf het bijzonder vinden dat je deze reizen over de hele wereld maakt om zulke indrukwekkende mensen te ontmoeten,' zegt ze.

'Jij zou ook kunnen reizen, mam, als je wilt. Niets houdt je tegen. Het is nu het moment om... het leven bij de ballen te pakken, zeg maar.'

Ze rolt met haar ogen en mompelt: 'Echt, Iris, je hoeft het niet zo grof te zeggen.'

Ik kan een grijns niet onderdrukken. Ze is zo keurig en netjes dat ze het makkelijk maakt om haar te plagen.

'Sorry, mam. Maar ik heb geen ongelijk.'

Ze zucht. 'Hm. Maar goed, ik zal je verder laten gaan met inpakken.' Ze stopt in de deuropening en draait zich naar me om. 'Iris, weet je zeker dat dit de juiste beslissing is? Een surfer? Ik ken je, en met de zee...'

'Het komt wel goed,' zeg ik zelfverzekerd, maar eigenlijk wil ik er niet verder over nadenken.

Ze bestudeert me aandachtig en knikt. 'Als jij het zegt.'

'Ik zeg het.'

'Oké. Dan gaat het goed met ons allebei.'

'Precies. Het gaat meer dan goed met ons,' dring ik aan.

'Ja. We moeten er allebei voor zorgen dat we – wat was het ook alweer?' Ze doet alsof ze naar de juiste uitdrukking zoekt. 'Het leven bij de ballen grijpen.'

Mijn mond valt open.

'Wat? Denk je soms dat ik niet ook grof kan zijn?' Ze haalt haar schouders op en verlaat de kamer, en terwijl ze de trap af loopt, roept ze over haar schouder: 'Eén ding waar je altijd op kunt rekenen, Iris, is dat mensen je zullen verrassen.'

3

Ik sta díép bij Naomi in het krijt.

Ze belde me zaterdagavond om te zeggen dat ze een appartement met uitzicht op zee voor me had gevonden in een gebouw van een van haar grotere klanten in Portugal, waar ik gratis gebruik van mocht maken – de enige tegenprestatie waar ze om vroegen was of ik het misschien wilde reviewen voor de reisrubriek van *Studio*.

Als ik daar maandag aankom en de voordeur opendoe, valt mijn mond open. Ik check snel of ik wel echt op de juiste plek ben en besluit haar dan meteen te bellen.

‘Naomi,’ roep ik als ze opneemt. ‘Wat is het hier prachtig! Dank je, dank je, dank je!’

‘Geen probleem. Het was niet zo moeilijk om een plekje te vinden, aangezien het maart is.’

‘O mijn god,’ vervolg ik, terwijl ik over de koude stenen vloer van de ruime woonkamer glijd en de deuren naar het balkon openzet. Ik kijk uit over het goudgele zand en, daarachter, de turquoiseblauwe zee. Het is een prachtige avond en ik adem de koele bries in, terwijl mijn haarlokken langs mijn gezicht zwieren. Ik vind het misschien niet fijn om in het water te zijn, maar ik vind het wel heerlijk om erover uit te kijken. ‘Naomi, dit uitzicht. Het is... Ik heb er geen woorden voor.’

‘En jij bent een schrijver.’

‘Dat is hoe fantastisch het is.’

Ze zucht opgelucht. ‘Ik hoor dat Burgau prachtig is. Ik ben er nog nooit geweest.’

‘Ik ben er pas net, maar je zou kunnen zeggen dat het pittoresk

is.' Ik glimlach en leun met mijn arm op de reling van het balkon. 'Als je de heuvel afdaalt naar het strand zijn er geen geasfalteerde wegen meer. Het ziet eruit als een schilderij.' Ik kijk om me heen en bewonder de hoge, glooiende kliffen die het strand omlijsten. 'Wauw. Burgau is echt spectaculair. Een fijne plek om je te verstoppen.'

'Wie verstopt zich?'

'Leo Silva.' Ik dwing mezelf weer naar binnen om de rest van het appartement te verkennen. 'Hij is het onderwerp van mijn artikel.'

'De professionele surfer waar je het over had,' herinnert ze zich.

'Voormalig professioneel surfer,' corrigeer ik haar, terwijl ik de deur naar de slaapkamer open en grijnzend de ruimtelijke kamer met moderne badkamer en suite in me opneem. 'Hij is met pensioen gegaan en verdwenen.'

'En hij woont sindsdien in Burgau? Logisch, je kan er geweldig surfen. Dat staat in ieder geval in mijn aantekeningen. Dus je gaat een van je grote artikelen over hem schrijven? Net als met die skiër?'

'Uh-huh,' zeg ik, en ik plof op het bed neer en staar naar het witte plafond. 'Geen slechte opdracht.'

'Nee, natuurlijk niet.' Ze aarzelt. 'Iris, heb je hier goed over nagedacht?'

'Eerlijk gezegd, nee, niet echt.' Ik lach en schop mijn schoenen uit. 'Het is allemaal heel snel gegaan, maar hé, het komt wel goed. Je weet dat ik snel onderzoek kan doen.'

'Ja, maar... heb je je destijds niet helemaal in het leven van de skiër verdiept?' vraagt ze voorzichtig. 'Dat is wat jou zo goed maakt in het schrijven van dit soort stukken. Je neemt geen halfslachtige interviews af; je stort je helemaal in hun leven. Net als met die skiër. Je stond bij het krieken van de dag met hem op de piste om te observeren hoe hij trainde. Je schreef over het gevoel van skiën, al die coole dingen over de opwindning en het gevoel van vrijheid dat je ervaart toen je hem de berg af volgde. Als lezer voelde het alsof ik erbij was.'

'Is dit een omslachtige manier van vragen of je er dit keer bij mag zijn?'

‘Dat zou ik wel willen.’ Ze pauzeert even. ‘Eigenlijk maak ik me zorgen om je.’

‘Wat? Waarom?’ flap ik er verbijsterd uit.

‘Vanwege Mallorca.’

Er vormt zich een brok in mijn keel. Ik weet donders goed waar ze op doelt.

‘Ik wil niet dat je dat nog eens overkomt,’ vervolgt ze. ‘Ben jij echt de juiste persoon om dit artikel te schrijven?’

Ik slik. ‘Natuurlijk,’ breng ik krakend uit, terwijl ik mijn ogen sluit, vastbesloten om die herinneringen uit mijn hoofd te verdrijven. ‘Ik waardeer wat je probeert te zeggen, maar het gaat prima met me. Het komt wel goed.’

‘Weet je het zeker?’

‘Ja,’ zeg ik vastberaden, in een poging zowel mezelf als haar hiervan te overtuigen. ‘Het komt wel goed. Het komt altijd goed. Ik vind wel een manier. En bovendien is het te laat om terug te krabbelen.’

‘Oké, maar ik ben er voor je als je erover wilt praten.’

‘Nee, het gaat prima!’ zeg ik opgewekt, terwijl ik mezelf dwing mijn ogen te openen en rechtop te gaan zitten. ‘Maar ik moet wel gaan. Ik moet... uitpakken.’

‘Laat me weten hoe het gaat!’

‘Nogmaals bedankt, Naomi. Ik ben je zo dankbaar dat ik hier mag verblijven.’

‘Geen dank, maar als je toevallig een single surfer tegenkomt die een fantastische pina colada maakt...’

Ik glimlach. ‘Dan regel ik dat je op de eerstvolgende vlucht hierheen zit.’

We zeggen elkaar gedag en dan sta ik op, klaar voor actie. Zodra ik ergens aankom, moet ik mijn spullen uitgepakt hebben voordat ik ook maar aan ontspanning kan denken, dus sleep ik mijn koffer naar de slaapkamer, leg hem op het bed en ga aan de slag. Tegen de tijd dat al mijn kleren in de kast hangen of netjes in lades zijn opgeborgen, en de badkamer is uitgerust met mijn talloze huidverzorgings- en

beautyproducten, voel ik me al veel meer op mijn gemak en klaar om aan dit nieuwe project te beginnen. Het is alsof ik mijn hoofd niet op orde krijg totdat de ruimte om mij heen op orde is.

Het was misschien een korte vlucht, maar ik voel me smerig van het vliegtuig, dus neem ik even de tijd om me op te frissen. Na het douchen trek ik een roze jurk aan met spaghettibandjes en een split tot aan mijn dij en doe ik make-up op, enthousiast geworden van het idee om op onderzoek uit te gaan. Het is tenslotte de eerste avond; ik ga heerlijk uit eten, en iets aan je opdoffen voor het avondeten blijft altijd een beetje spannend als je in het buitenland bent. Gewoon op een nieuwe plek zijn voelt al opwindend; je weet niet wat er gaat gebeuren of wie je zult ontmoeten. En voor mij hoort dat allemaal bij het schrijfproces. Ik moet de lezers hier naar Portugal brengen en dat kan ik niet doen door opgesloten te zitten in een appartement. De geneugten van Burgau ervaren, zoals uit eten gaan, is technisch gezien deel van mijn onderzoek.

Tenminste, dat is hoe ik mijn uitgaven recht praat.

Terwijl ik op de bank zit om de enkelbandjes van mijn hakken vast te maken, werp ik een blik op het balkon, dat me lijkt te roepen. Ik kijk naar de stoelen en het kleine ronde tafeltje, en zie mezelf daar elke ochtend genieten van een kopje koffie terwijl ik in alle rust mijn aantekeningen maak en nonchalant naar afleiding zoek door naar de zeilboten te kijken die aan de horizon voorbijvaren.

Ik denk dat ik het hier naar mijn zin zal hebben.

Glimlachend spray ik wat parfum op mijn polsen, gooi wat spullen in mijn handtas, pak de sleutels van het aanrecht en loop eindelijk de deur uit, die ik achter me op slot doe. Ik dans praktisch de trap af, slepend met mijn hand over de bocht van de trapleuning, wanneer ik bijna tegen iemand op bots die naar boven komt. De schok brengt me uit balans en ik zou van de trap af zijn getuimeld als hij niet zo snel handelde en zijn arm uitstreckte om me vast te pakken.

‘O mijn god!’ roep ik uit. Ik hervind mijn evenwicht door de stevige arm van mijn metgezel vast te grijpen. ‘Ik –’

Wauw.

De lippen van de man die ik bijna had vermoord, krullen omhoog in een glimlach die mijn hartslag op hol doet slaan. De man is gekleed in een net maatpak – waarvan mijn vingernagels nu afdrukken in de mouw achterlaten – en heeft lang, naar achteren gekamd, donker haar, een bril en een perfect bijgehouden stoppeltjesbaard. Hij is eind dertig, schat ik, en hij ruikt heerlijk: een aromatische, dure eau de cologne.

‘Het spijt me,’ zeg ik, terwijl ik mijn schouders ontspan en naar hem terugglimlach. Dan pas laat ik zijn arm los. ‘Bedankt dat je me hebt opgevangen.’

Opeens besef ik dat ik niet in Londen ben, maar in Portugal, en dat ik de meest klassieke Brit-in-het-buitenland-fout ooit heb gemaakt door aan te nemen dat iedereen overal Engels spreekt. Ik geef zijn knapheid de schuld. Het heeft me van mijn stuk gebracht.

‘O god, dat is zo onbeleefd van me,’ flap ik eruit, me ervan bewust dat ik het nog steeds doe. De hitte gloeit over mijn wangen. ‘Eh... *desculpa*.’ Ik grimas om mijn vreselijke uitspraak en hoop dat hij het me zal vergeven.

Afgaande op zijn steeds breder wordende glimlach, denk ik dat ik er goed van af zal komen.

‘Geeft niet,’ antwoordt hij in het Engels. Hij heeft een Portugees accent dat mijn hele lichaam bijna doet smelten, hier, midden op de trap. Hij is *muito* sexy. ‘Het was mijn schuld. Ik had niet de trap op moeten rennen.’ Hij doet een stap omhoog, zodat we op gelijke hoogte zijn. ‘Ben je hier net aangekomen?’

‘Ja, ik kom uit Londen.’

‘Ah. Welkom,’ zegt hij hartelijk. ‘Dus, het appartement bevalt?’

‘Ja, heel erg. Woon je hier in dit gebouw?’

‘Eh, nee,’ zegt hij. ‘Het is van mijn familie.’

‘Je maakt een grapje.’

Hij glimlacht bescheiden en steekt zijn handen in zijn zakken. ‘Jij bent de journalist.’

Ik ben Naomi ontzettend dankbaar voor het feit dat ze mijn accommodatie heeft geregeld en zo, maar hallo, ze had me wel kunnen waarschuwen dat haar cliënt echt adembenemend knap was.

‘Ja, dat ben ik. Heel erg bedankt dat ik hier mag verblijven.’

‘Het is geen probleem. Als je iets nodig hebt of vragen hebt...’ Hij kijkt me diep in de ogen, en zijn stem klinkt oprecht en serieus. ‘...neem dan gerust contact met me op.’

‘Zal ik doen. En nogmaals bedankt dat je me voor een lelijke val hebt behoed.’

‘Geen probleem.’

Blozend stop ik mijn haar achter mijn oor en loop, met een beleefde glimlach, de trap af.

‘Wacht,’ zegt hij dan, en ik draai me om en zie dat hij niet is weggegaan. Hij heeft me nagekeken.

‘Ik... ik heb je naam niet gevraagd,’ merkt hij verontschuldigend op.

‘Iris.’

‘Iris,’ herhaalt hij. ‘Prachtig.’

‘Dank je.’

‘Ik ben José.’

‘Aangenaam kennis te maken, José,’ zeg ik voordat ik kalm de trap af loop. Ik doe de deur open en stap de koele avondlucht in, niet in staat een glimlach te onderdrukken.

Ik denk dat ik het hier heel erg naar mijn zin zal hebben.

Ik zou graag willen weten waarom de mensen die Burgau hebben gebouwd, besloten dat kasseien een goed idee waren. Ja, ze zijn charmant, maar hakken dragen op deze straten is een nachtmerrie. Vooral omdat het dorp eigenlijk uit één grote helling bestaat.

Ik had waarschijnlijk andere schoenen moeten dragen, maar deze hakken staan echt goed bij deze jurk. Ik herinner mezelf daaraan terwijl ik na het eten terugloop naar mijn appartement, en probeer mezelf ervan te overtuigen dat het de moeite waard was voor de look.

Ik beweeg me voort met een slakkengangetje, bang om mijn enkel te verzwikken.

‘Verdomme,’ mompel ik in mezelf als ik struikel en stop om mijn evenwicht te hervinden.

Gelukkig zijn de straten vrijwel leeg, dus er zijn weinig getuigen van mijn hulpeloze gewagfel. Ik vind het fijn dat het hier nu rustiger is, dat ik in alle rust kan genieten van Burgau.

Het was een geweldige eerste avond. Ik heb voor mijn werk genoeg gereisd om alleen uit eten gaan geen enkel probleem te vinden; sterker nog, ik geniet ervan. Ik lees of doe onderzoek op mijn telefoon terwijl ik de geluiden en bezienswaardigheden van een nieuwe plek in me opneem. Het was moeilijk om restaurants te vinden die open waren – uiteraard zijn veel zaakjes in Burgau buiten het seizoen dicht –, maar de tapaszaak die ik (letterlijk) binnen kwam vallen, was precies wat ik zocht: een familiebedrijfje, niets bijzonders, met een klein tafeltje in de hoek bij het raam. Het personeel was zo vriendelijk en gastvrij.

Terwijl ik me tegoed deed aan *presunto ibérico* (ibéricoham), *queijo fresco com doce de abóbora* (ricotta met pompoenjam), *camarão cozido* (gekookte garnalen) en een heerlijk glas alvarinho, heb ik me flink in Leo Silva’s prestaties en capriolen verdiept.

Ik las oude artikelen over Leo op Australische roddelsites en zag meerdere foto’s van hem als tiener of begintwintiger met een bierflesje in de ene hand en een sigaret in de andere, onhandig een club of bar verlatend, zijn haar naar achteren gekamd met zweet, zijn ogen wazig.

Ik ontdekte ook dat Leo een wonderkind op het gebied van surfen was. Volgens de artikelen die ik vond, was hij de ‘surfster van de toekomst’, ‘iemand om in de gaten te houden’, een ‘grommet met een onverschrokken stijl, die furore maakt in de surfwereld’ – ik heb inmiddels ook vernomen dat grommet een term is voor een jonge surfer. Een journalist zei dat hij vereerd was Leo op achttienjarige leeftijd te hebben zien surfen, een atleet van wie hij dacht dat hij ‘ze-

ker geschiedenis zou schrijven met zijn beheersing van de oceanen.

Wat een druk.

Maar Leo's gefeest begon zijn tol te eisen en dat was af te zien aan zijn professionele prestaties. Zijn aanhangers namen af, zijn critici werden luider, zijn prestaties gingen achteruit. Ethan Anderson dook plotseling uit het niets op als getalenteerde surfer, terwijl Leo zijn draai niet leek te kunnen vinden. 'Het licht van deze ster is geweken en gedimd', kopte een landelijke krant nadat Leo het wereldkampioenschap van Ethan had verloren. De tweede keer dat Ethan de titel won, kreeg Leo nauwelijks aandacht. De pers was op dat moment duidelijk minder geïnteresseerd in hem.

En daarna verdween hij compleet uit de schijnwerpers.

Ik weet misschien niets van surfen, maar ik ben nu al benieuwd naar Leo's kant van het verhaal. Hopelijk geldt dat ook voor mijn lezers. Ik eindigde mijn solodiner met een positief gevoel over onze ontmoeting morgenochtend.

Ik kom steeds dichterbij het appartement, maar als ik een hoek om loop, realiseer ik me dat ik me zo hard op de keien onder mijn voeten heb geconcentreerd dat ik niet heb gefocust op waar ik heen ga. Het strand ligt recht voor me. De weg wordt breder en verdwijnt in het zand, met aan weerszijden van het hoofdpad ruimte voor auto's om te parkeren. Er staat een donkere truck geparkeerd op de plek het dichtst bij het strand: iemand die misschien iets te veel heeft gedronken in een van de lokale bars en zijn auto een nacht heeft laten staan.

Het is vredig en stil. Ik zou eigenlijk terug moeten gaan, maar iets houdt me tegen. Ik hoor het geluid van de rollende golven en adem de zilte lucht in. Misschien is dit een goed moment om mezelf eraan te herinneren hoe het voelt om dicht bij de zee te zijn. Ik kan nu alvast een keertje geoefend hebben, nu er niemand in de buurt is, voordat ik de komende weken hierheen moet komen voor mijn werk.

Ik blijf even stilstaan aan de rand van het zand en dwing mezelf

mijn schoenen uit te trekken zodat ik naar het water kan lopen. Het kost me meer dan een minuut, maar uiteindelijk buk ik me om de gesp van het riempje om mijn ene enkel los te maken en mijn hak uit te trekken, voordat ik hetzelfde bij de andere doe. Ik recht mijn rug, mijn hakken bungelen tussen mijn vingers. Ik doe een stap naar voren.

Het is misschien lang geleden dat ik op zand heb gelopen, maar ik ben sinds het incident op een strand geweest en ik weet dat ik het nu weer kan. Ja, dit is prima. Ik wist dat het prima zou zijn. Ik zal er geen probleem mee hebben om het interview hier af te nemen.

Maar goed, het is niet het zand waar ik bang voor ben.

Ik haal diep adem en dwing mezelf om nog een paar stappen te zetten. De hoop groeit met elke schuifelende beweging voorwaarts. Ik kom tot stilstand bij het water, waar ik de grens van mijn moed bereik. Ik krul mijn tenen in het zachte zand onder mijn voeten. Mijn hart klopt sneller nu het geluid van de golven veel dichterbij is. Op de weg of op het balkon is het geluid van het kabbelende en brekende water kalmerend, zelfs therapeutisch. Ik weet dat ik daar veilig ben.

Maar hier...

Het geluid en de overweldigende geur van de zee beginnen door de muren te breken die ik zorgvuldig in mijn hoofd heb opgebouwd om traumatische herinneringen te blokkeren. Mijn ademhaling versnelt, wordt kort en oppervlakkig, terwijl ik me de kolkende duisternis herinner, het zoute water dat tegen mijn keel slaat, het verlamende gevoel van volkomen machteloosheid.

Ik weet dat ik in een neerwaartse spiraal terechtkom als ik dit niet snel onder controle krijg. Ik probeer mijn ademhaling te kalmeren en te verdiepen, sluit mijn ogen om me er volledig op te concentreren, maar zonder zicht lijkt het geluid van de golven alleen maar luider. Ik druk mijn hand tegen mijn borst en open mijn ogen wijd van paniek.

En dan zie ik iemand.

Een silhouet, ver in de oceaan. Ik snak naar adem, de angst slaat

me om het hart als ik besef dat die helemaal alleen is. Ik zoek in mijn tas naar mijn telefoon. Terwijl ik hem stevig vastklem en probeer het alarmnummer in te toetsen, kijk ik op. De figuur is er nog steeds, met de torso ongeveer op dezelfde plek boven het water.

Ik laat mijn telefoon langzaam zakken.

Er is helemaal niemand in gevaar. Deze persoon is aan het surfen.

Ik kijk verbijsterd toe hoe die vooroverleunt op het board en begint te peddelen. Deze persoon moet dit gebied goed kennen om er 's avonds alleen te kunnen surfen, maar wie het ook is, het is duidelijk een idioot. Het water moet ijskoud zijn.

Deze man – nu hij op zijn board klimt, zie ik aan zijn lichaamsbouw eindelijk dat het een man is – is echter een welkome afleiding, die mijn gedachten bevrijdt van ongewenste herinneringen en pure paniek. Hij is betoverend.

Ik kan mijn ogen niet van hem afhouden terwijl hij moeiteloos door het water glijdt. De golf lijkt wel met hem samen te werken om hem aan land te brengen. Wanneer hij in het water verdwijnt, wacht ik tot hij bovenkomt. Een paniekgolf welt op in mijn keel, zoals altijd als ik iemand onder water zie gaan. Maar daar is hij dan, sjokkend uit het water, een heel eind van mij vandaan, zijn haar schuddend en uit zijn ogen strijkend, zijn surfboard meeslepend. Hij baant zich een weg omhoog over het zand en stopt dan, kijkt op en ziet dat ik hem recht aanstaar. Ik verstijf. Hij blijft staan, tuurt naar me, de vreemde figuur die hem in haar eentje op het strand gadeslaat.

Dan draai ik me zo snel mogelijk om als het zachte zand toelaat, hol terug naar de veiligheid van de weg en ren op blote voeten de straat op, terug de hoek om en recht op het appartementencomplex af, mijn wangen rood van schaamte.

Ik haast me de trap op en het appartement in, gooi mijn sleutels op het aanrecht en zet mijn hakken op het rek bij de deur. Ik loop door de kamer naar het balkon, open zachtjes de deuren en tuur naar de golven.

Het strand is verlaten. Hij is weg.

Eerste druk april 2026

Oorspronkelijke titel *Ride the Wave*

Oorspronkelijke uitgever Head of Zeus, part of Bloomsbury Publishing Plc

Copyright © Katherine Reilly, 2025

The moral right of the author of this work has been asserted in accordance with the Copyright, Designs and Patents Act 1988

Copyright © 2026 voor deze uitgave Uitgeverij De Fontein, Utrecht

Vertaling Kyra Ivens

Omslagontwerp Studio Vonk & De Boer

Omslagillustratie © Gemma Gorton

Opmaak binnenwerk Crius Group

ISBN 978 90 261 8233 4

ISBN e-book 978 90 261 8234 1

ISBN luisterboek 978 90 261 8235 8

NUR 302

www.uitgeverijdefontein.nl

Uitgeverij De Fontein vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Bij de productie van het papieren boek van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan het zeker is dat de productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Alle personen in dit boek zijn door de auteur bedacht. Enige gelijkenis met bestaande – overleden of nog in leven zijnde – personen, anders dan die in het publieke domein thuishoren, berust op puur toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleenvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergaveapparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining niet toegestaan.